

Primele titluri din colecția

CĂRTILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

Respect pentru cunoscimenti și cărti

- 1 *Micul Print*
Antoine de Saint-Exupéry

(7+)

- 2 *Matilda*
Roald Dahl

(8+)

- 3 *Insula Delfinilor Albastri*
Scott O'Dell

(10+)

- 4 *Emil și detectivii*
Erich Kästner

(8+)

- 5 *Tabăra*
Louis Sachar

(12+)

- 6 *Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă*
Michael Ende

(10+)

- 7 *Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia*
Selma Lagerlöf

(7+)

- 8 *Vama fantomă*
Norton Juster

(12+)

- 9 *Toporișca*
Gary Paulsen

(12+)

- 10 *Pulbere de stele*
Neil Gaiman

(12+)

ANTOINE
DE SAINT-EXUPÉRY

MICUL PRINȚ

Cu desenele autorului

Traducere și postfață
de Ioana Pârvulescu

ARTHUR

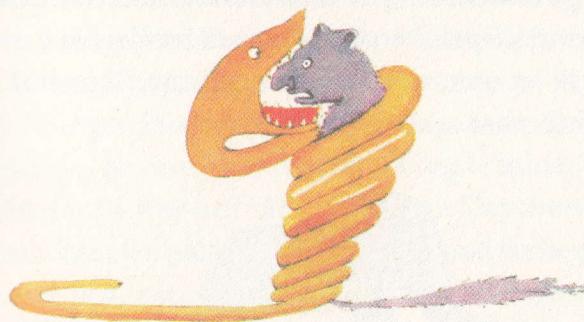
Respect pentru oameni și cărți

Cred că a profitat, pentru a evada,
de migrația păsărilor sălbaticice.

I

Pe când aveam șase ani, am văzut odată o poză splendidă, într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea *Povești trăite*. Reprezenta un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Uitați aici copia desenului.

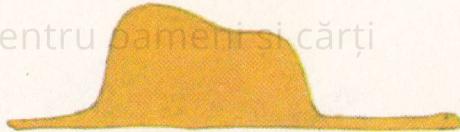

În carte se spunea: „Serpii boa își înghit prada întreagă, pe nemestecate. Pe urmă nu se mai pot clinti din loc și dorm în cele șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, am izbutit, cu un creion colorat, să

conturez primul meu desen. Desenul meu numărul 1.
Era aşa:

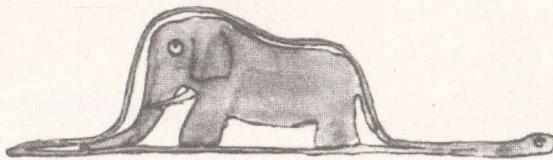
Respect pentru oameni și cărți

Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

Mi-au răspuns: „De ce să te sperii de o pălărie?“

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digeră un elefant. Atunci am desenat interiorul șarpelui boa, ca să poată înțelege și oamenii mari. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 era aşa:

Oamenii mari m-au povătuit să las baltă desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși, și să mă ocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa se face că am renunțat, la vîrstă de șase ani, la o splendidă carieră de pictor. Fusesem descurajat

de lipsa de succes a desenului meu numărul 1 și a desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată ceva singuri-singurei, și pentru copii e obositor să le tot dea explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și-am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam prin toată lumea. Și geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare trebuință. Știam să deosebesc dintr-o ochire China de Arizona. E foarte folositor, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

Am avut astfel, de-a lungul vieții, o droaie de întâlniri cu o droaie de persoane serioase. Am trăit mult printre oamenii mari. I-am văzut de foarte aproape. Asta nu mi-a prea îmbunătățit părerea despre ei.

Când mă întâlneam cu vreunul care mi se părea ceva mai ager, făceam pe el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat mereu la mine. Voiam să văd dacă e într-adevăr înțelegător. Dar mereu, îmi răspundeau: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Îi vorbeam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Iar omul mare era tare mulțumit să cunoască pe cineva atât de la locul lui.

Am trăit astfel singur, fără nimeni cu care să vorbesc cu adevărat, până la o pană din deșertul Sahara, de acum şase ani. Mi se stricase ceva la motor. Şi, cum nu aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, voi am să încerc să duc la bun sfârşit de unul singur o reparaţie anevoieasă. Era pentru mine o cheştigare de viaţă şi de moarte. Abia dacă aveam apă de băut pe opt zile.

În prima seară am adormit deci pe nisip, la o mie de mile depărtare de orice aşezare locuită. Eram chiar mai singuratic decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Aşa că vă puteţi închipui ce surpriză am avut când, în zorii zilei, m-a trezit o vocişoară ciudată. Spunea:

- V-aş ruga... desenează-mi o oaie!
- Ce?
- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat bine de tot. Şi am văzut un puşti cu totul extraordinar care mă cerceta cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit

Iată cel mai bun portret pe care,
mai târziu, am izbutit să i-l fac.

să i-l fac. Dar desenul meu este, firește, mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu-i vina mea. Fusesem descurajat în cariera mea de pictor de către oamenii mari, la vîrstă de şase ani, și nu învățasem să desenez nimic, cu excepția șerpilor boa închiși și a șerpilor boa deschiși.

M-am uitat deci la această arătare, cu ochii mari de uimire. Nu uitați că mă aflam la o mie de mile depărtare de orice regiune locuită. Or, puștiul meu nu părea să fie nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu arăta defel ca un copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile de orice regiune locuită. Când am reușit, în sfârșit, să îngaim ceva, i-am zis:

— Bine dar... ce cauți aici?

Iar el mi-a repetat atunci, încetîșor de tot, ca pe un lucru foarte serios:

— V-aș ruga... desenează-mi o oaie...

Când misterul e prea covârșitor nu îndrăznești să nu-i dai ascultare. Oricât de absurd mi s-ar fi părut asta, la o mie de mile depărtare de toate aşezările locuite și în pericol de moarte, mi-am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Însă mi-am amintit atunci că studiasem mai ales geografie, istorie, aritmetică și gramatică și i-am spus puștiului (cu o ușoară îmbufnare) că nu știu să desenez. Mi-a răspuns:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu desenaseam niciodată o oaie, am refăcut pentru el unul dintre cele două desene de care erau în stare. Pe cel cu șarpele boa închis. Și am rămas încremenit de uimire să-l aud pe puști răspunzându-mi:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Un boa e foarte periculos, iar un elefant e foarte incomod. Acasă la mine e loc puțin de tot. Am nevoie de-o oaie.

Așa că am desenat.

S-a uitat cu atenție, apoi:

— Nu! Asta e deja tare bolnavă. Fă-mi alta.

Am desenat:

Prietenul meu a zâmbit amabil, cu îngăduință:

— Vezi bine... nu-i oaie, e berbec. Are coarne...